

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **Česká golfová federace**, se sídlem U Golfu 565, Praha 10, zastoupená Mgr. Michalem Smečkou, advokátem se sídlem Badeniho 291/3, Praha 6, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **J. H.**, zastoupený JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem se sídlem Vyskočilova 1566, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2025, č. j. 18 A 77/2024 – 74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „*předseda Úřadu*“) rozhodnutím o rozkladu ze dne 27. 8. 2024, č. j. O-581866/D24010167/2024/ÚPV (dále jen „*rozhodnutí o rozkladu*“) potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 19. 12. 2023, č. j. O-581866/D23015979/2023/ÚPV. V rozhodnutí o rozkladu předseda Úřadu zamítl námitky podané žalobkyní podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných

známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „*zákon o ochranných známkách*“). Tyto námitky směřovaly proti zápisu obrazové ochranné známky zn. sp. O-581866 (dále též „*napadená ochranná známka*“), jejímž přihlašovatelem byla osoba zúčastněná na řízení, do rejstříku ochranných známek. Osoba zúčastněná na řízení podala přihlášku napadené ochranné známky a žalobkyně podala proti této přihlášce námitky na základě svého tehdejšího vlastnictví starších obrazových ochranných známek č. 355356 (zn. Sp. O-518170) a č. 347826 (zn. sp. O-518171) v přechýlené podobě (dále jen „*namítané ochranné známky*“).

Napadená ochranná známka	Namítané ochranné známky	

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí o rozkladu žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 29. 9. 2025, č. j. 18 A 77/2024 – 74, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Městský soud nejprve shledal nedůvodnou námitku absolutní zápisné nezpůsobilosti napadené ochranné známky. Konstatoval, že námitkové řízení bylo založeno na důvodu dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách; podle tohoto ustanovení se přihlašované označení nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, *pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti.*

[4] Proto mohl žalovaný a posléze soud posuzovat jen tzv. relativní důvody zápisné nezpůsobilosti, jako např. nebezpečí záměny z důvodu podobnosti označení a výrobků a služeb podle výše citovaného ustanovení zákona; případnou nižší rozlišovací způsobilost napadené ochranné známky lze zohlednit jen do té míry, do jaké ovlivňuje celkové posouzení pravděpodobnosti záměny s namítanými ochrannými známkami. V řízení před městským soudem se naopak nebylo možné zabývat tvrzeným pochybením žalovaného při věcném průzkumu, potažmo tvrzenou absencí rozlišovací způsobilosti; tou by se mohl zabývat žalovaný jen v řízení podle § 32 zákona o ochranných známkách.

[5] Městský soud dále uvedl, že otázka shodnosti či podobnosti výrobků a služeb není sporná a v této věci se jedná o shodnost, resp. podobnost kolizních výrobků a služeb. V případě určení míry podobnosti městský soud uvedl, že golf lze považovat za předmět zájmu spíše užší skupiny osob, čemuž musí odpovídat spíše vyšší úroveň pozornosti průměrného spotřebitele.

pokračování

[6] Městský soud následně přistoupil k posouzení vizuální, fonetické a významové (sémantické) podobnosti kolidujících označení na základě kritérií judikatury správních soudů a Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“).

[7] Nejprve dospěl k závěru o nízkém stupni **vizuální podobnosti**, což mj. na základě rozsudku Tribunálu z 22. 5. 2012, ve věci T-60/11, *Kraft Foods Global Brands LLC vs. OHIM* (dále jen „*rozsudek Tribunálu T-60/11*“), odůvodnil tím, že přes podobnost obou označení v některých prvcích (i vizuálně nezanedbatelných, avšak nedistinktivních) jsou porovnávaná označení fakticky odlišná, založená na odlišném výtvarném ztvárnění. U napadené ochranné známky obrazový prvek golfisty z pozadí doplňuje a navazuje na slovní část, naopak u namítaných ochranných známek jsou obrazové a slovní prvky důsledně odděleny. Napadená ochranná známka obsahuje postavu golfisty v náprahu za (resp. nad) slovním prvkem, na namítaných ochranných známkách stojí lev držící golfovou hůl zcela odděleně od slovní části označení. U napadené ochranné známky geometrický obrazec evokující erb není nahoře uzavřen a kompaktně, byť částečně ohraničuje celé označení. Naopak u namítaných ochranných známek je důsledně ohraničeno vyobrazení českého lva znázorňující úplnou podobu erbu. Dle městského soudu se průměrný spotřebitel bude více než na společné či rozdílné prvky zaměřovat na celkovou kompozici označení, působící zcela odlišným vizuálním dojmem.

[8] Ohledně **fonetické podobnosti** městský soud uzavřel, že kolidující označení lze „označit alespoň jako podobná ve střední míře.“ Dle městského soudu první, co průměrný spotřebitel u všech porovnávaných označení vysloví, bude shodný slovní prvek „GOLFISTA, resp. GOLFISTKA ROKU.“ Fonetickou podobnost však dle městského soudu snižuje slovní prvek „ČESKÉ GOLFOVÉ FEDERACE“ u namítaných ochranných známek.

[9] Ohledně **sémantické (významové) podobnosti** městský soud konstatoval, že porovnávaná označení si jsou vysoce podobná. Porovnávaná označení dle městského soudu shodně sdělují podobnou (ne-li shodnou) informaci o nejlepším hráči golfu za období jednoho roku.

[10] Městský soud posouzení podobnosti celkově zhodnotil tak, že označení si budou podobná jen v nízké míře, fakticky na ně bude průměrný spotřebitel pohlížet jako na jiná označení. Dovozená fonetická a sémantická podobnost nebude mít z hlediska celkového dojmu výraznější vliv. Ten bude dán především rozdílným vizuálním působením kolidujících označení, jelikož se dle městského soudu jedná o obrazové známky založené právě na své grafické kompozici.

[11] V dalším kroku tohoto algoritmu, tj. v otázce **rozlišovací způsobilosti** starší ochranné známky, městský soud vycházel z toho, že žalovaný nezpochybňoval rozlišovací způsobilost namítaných ochranných známek v míře nezbytné pro jejich zápis, ale nedovožoval jejich zvýšenou rozlišovací schopnost. Tento krok posouzení pravděpodobnosti záměny tak nebude dle městského soudu hrát větší roli, resp. žalobkyni nijak nesvědčí.

[12] Následně městský soud hodnotil **celkové posouzení pravděpodobnosti záměny**. Shrnul kritéria vyplývající z judikatury SDEU tak, že nebezpečí záměny musí být posuzováno komplexně podle toho, jak relevantní veřejnost vnímá dotčená označení a výrobky nebo služby, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory konkrétního případu. Posouzení nebezpečí záměny závisí na celé řadě prvků, zejména na míře rozpoznání ochranné známky na trhu, na asociaci s dřívější ochrannou známkou, na stupni podobnosti mezi spornými ochrannými známkami a mezi výrobky či službami. Městský soud vyhodnotil slovní prvek „GOLFISTA/GOLFISTKA ROKU“ jako nedistinktivní (nedisponující inherentní rozlišovací způsobilostí), avšak dominantní. Obrazový prvek golfisty s golfovou holí sám není nadán významnější rozlišovací způsobilostí. Městský soud následně dospěl k závěru, že přes podobnost obou označení v jednom výrazném, avšak nedistinktivním slovním prvku jsou napadená ochranná známka a namítané ochranné známky založeny na odlišném celkovém vzhledu, resp. výtvarné kompozici. Proto jsou napadená ochranná známka a namítané ochranné známky fakticky odlišné a lze hovořit nanejvýš o nízké vizuální podobnosti.

[13] V závěrečném okruhu žalobních námitek se městský soud zabýval **relevancí předložených důkazů o řádném užívání namítaných ochranných známek**. Městský soud zdůraznil, že v této věci jde o posouzení pravděpodobnosti záměny ve smyslu námitkového důvodu podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. Podle městského soudu právní úprava § 13 odst. 2 písm. a) a § 5 zákona o ochranných známkách, na kterou žalobkyně v této souvislosti opakovaně poukazovala, s řešeným námitkovým řízením nesouvisí.

[14] Jinou otázkou dle městského soudu je, zda by případné prokázání získání vyšší (vysoké) rozlišovací způsobilosti namítaných ochranných známek nemohlo mít vliv na posouzení pravděpodobnosti záměny. Žalobkyně fakticky tvrdí a prokazuje toliko získání rozlišovací způsobilosti slovních prvků, nikoli namítaných ochranných známek jako celku. Získání (vysoké) rozlišovací způsobilosti slovních prvků namítaných ochranných známek se žalobkyně v námitkách výslovně nedomáhala, pouze obecně hovořila o téměř třicetiletém užívání namítaných ochranných známek. Městský soud navíc zdůraznil, že k doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v § 25 odst. 1 zákona o ochranných známkách žalovaný nepřihlíží. Podle judikatury je přitom třeba přísnou koncentraci řízení aplikovat i v odvolacím (rozkladovém) řízení, potažmo v rámci soudního přezkumu (rozsudek NSS z 12. 3. 2015, č. j. 10 As 100/2014 - 120). Tak či tak se proto žalovaný ani městský soud nemohli zabývat rozborem důkazů předložených žalobkyní.

[15] Městský soud dále uvedl, že zcela nepřiléhavým je příklad uváděný žalobkyní

z Projektu *CP8 Common Communication* stran jí tvrzeného řádného užití slovní části namítaných ochranných známek. Dokument, ve kterém se nachází tento příklad, se předně vztahuje na situace (změny), které mohou u ochranných známek nastat, pokud jsou užívány v podobě lišící se od podoby, ve které byly zapsány (zejména po přidání, vynechání či úpravy prvku). Výslovně pak tento dokument uvádí, že se nevztahuje na otázku zvýšené

pokračování

rozlišovací způsobilosti získanou užíváním. Kasační soud doplňuje, že tento dokument představuje dohodu mezi EUIPO a zapojenými národními úřady o společné praxi, která se týká posuzování užívání ochranné známky v podobě lišící se od podoby, ve které byla ochranná známka zapsána. Fakticky se tak jedná o tzv. soft law (dostupné na: <https://upv.gov.cz/prumyslova-prava/ochranne-znamky/spolecna-prohlaseni-k-praxi-euipo-a-clenskych-stat-u-eu>).

[16] Závěrem se městský soud vypořádal s tvrzením žalobkyně o jejím postavení v oblasti sportu, resp. golfu, které je v kontextu námitkového důvodu podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách v zásadě nerozhodné. Pouze pro úplnost pak městský soud ke stručným zmínkám žalobkyně o nekalosoutěžním jednání přihlašovatele (parazitování na žalobkyni jako národním svazu) a argumentaci o známkové řadě žalobkyně dodává, že tyto otázky nejsou předmětem posouzení pravděpodobnosti záměny; žalovaný se s touto otázkou vypořádal dostatečně a městský soud na toto vypořádání odkázal.

[17] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[18] **První okruh kasačních námitek** se vztahuje k posouzení absolutní zápisné způsobilosti v řízení o námitkách. Stěžovatelka má za to, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku toho, zda je bez dalšího vázán věcným průzkumem této otázky ze strany žalovaného. Dle stěžovatelky se měl městský soud zabývat tím, zda žalovaný správně vyhodnotil otázku věcného průzkumu, resp. otázkou rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky. V této souvislosti stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů; označuje za strohou a neodůvodněnou argumentaci městského soudu, že je bez dalšího vázán závěry žalovaného ve smyslu jím provedeného průzkumu a že analogickou argumentaci v souvislosti se stanoviskem EIA městský soud považuje za nepřiléhavou.

[19] Ve **druhém okruhu kasačních námitek** má stěžovatelka za to, že se jedná o nesprávné posouzení právní otázky podobnosti namítaných ochranných známek s napadenou ochrannou známkou a pravděpodobnosti jejich záměny. Dle stěžovatelky zde existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, a to minimálně v rovině pravděpodobné asociace s namítanými ochrannými známkami. Stěžovatelka nesouhlasí se závěry městského soudu o tom, že průměrný spotřebitel je osoba spíše z okruhu veřejnosti zájímající se o sport (golf). Tento závěr dle stěžovatelky neodpovídá skutečnosti „a maximálně dokresluje neznalost veřejně známé a objektivní dlouhodobé široké popularity a dostupnosti golfu v České republice“. K tomu stěžovatelka předkládá řadu tvrzení, například že je golf dostupný široké veřejnosti, že není nákladný (není pravdou, že „golf si může dovolit jenom milionář“) a že v České republice je více než 100 golfových hřišť. Stěžovatelka proto nesouhlasí s tím, že golf lze obecně považovat za předmět zájmu spíše užší skupiny osob, čemuž musí odpovídat i spíše vyšší než běžná úroveň pozornosti průměrného spotřebitele. Podle názoru stěžovatelky by městský soud měl být schopen lépe odůvodnit svůj závěr.

[20] Dle stěžovatelky je v souvislosti s vizuální podobností dominantní, a ve vztahu ke stěžovateli také nadaný rozlišovací způsobilostí, slovní prvek „GOLFISTA/GOLFISTKA ROKU“, který je pro namítané ochranné známky a napadenou ochrannou známku shodný. Stěžovatelka je přesvědčena, že i namítané ochranné známky si jsou s napadenou ochrannou známkou po vizuální stránce až vysoce podobné. Dle názoru stěžovatelky průměrný spotřebitel při pohledu na namítané ochranné známky svůj zrak upoutá na slovně dominantní část daných ochranných známek, nikoli na obrazový prvek. Stěžovatelka má za to, že je zde vysoké riziko záměny a asociace ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách.

[21] Ve **třetím okruhu kasačních námitek** stěžovatelka označuje za nesprávný závěr městského soudu, že její důkazní návrhy o řádném užívání namítaných ochranných známek nejsou relevantní. Stěžovatelka má za to, že pokud by se žalovaný zabýval otázkou předložených důkazů prokazujících řádné užívání namítaných ochranných známek stěžovatelky, musel by dojít k závěru, že již pouhé užití některé z avizovaných textových podob představuje řádné užití ochranných známek stěžovatelky ve smyslu § 13 odst. 2 písm. a) zákona o ochranných známkách.

[22] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem, odkazuje na jeho konkrétní pasáže, vyjadřuje s nimi souhlas a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Dále k prvnímu okruhu kasačních námitek uvádí, že městský soud v napadeném rozsudku podrobně a srozumitelně uvedl, proč nelze řízení o námitkách propojovat s věcným průzkumem v řízení o zápisné způsobilosti napadeného označení dle § 4 písm. b) až d) zákona o ochranných známkách. Názor stěžovatelky je vyvrácen jak v rozhodnutí o rozkladu, tak i v napadeném rozsudku.

[23] K druhému okruhu kasačních námitek žalovaný uvádí, že městský soud dospěl ke závěru, že podobnost sporných označení je primárně založena na nedistinktivním prvku a jinak jde svou koncepcí o označení rozdílná. I přes podobnost výrobků a služeb městský soud vyloučil jejich pravděpodobnost záměny, a to i ve formě asociace. K třetímu okruhu kasačních námitek žalovaný opět souhlasí s napadeným rozsudkem, podle něhož v nynější věci jde o posouzení pravděpodobnosti záměny napadené ochranné známky s namítanými ochrannými známkami ve smyslu námitkového důvodu dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. Právní úprava v § 13 odst. 2 písm. a) a v § 5 zákona o ochranných známkách s námitkovým řízením nesouvisí a uvedenou právní úpravou se žalovaný v řízení o námitkách nemohl zabývat.

[24] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[25] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

pokračování

[26] Kasační stížnost není důvodná.

[27] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je Nejvyšší správní soud povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námítky stěžovatele. Vlastní meritorní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

[28] K nepřezkoumatelnosti stěžovatelka namítá „strohost a neodůvodněnost“ argumentace městského soudu o tom, že je bez dalšího vázán závěry žalovaného ve smyslu jím provedeného průzkumu a že analogickou argumentaci v souvislosti se stanoviskem EIA považuje za nepřiléhavou.

[29] Městský soud v odstavcích 41 a 42 napadeného rozsudku příslušnou žalobní námitku stěžovatelky o připodobnění k přezkumu závazných stanovisek, např. EIA v navazujícím řízení, vypořádal. Konstatoval, že se v námitkovém řízení nelze zabývat tvrzeným pochybením žalovaného při věcném průzkumu, ani samotnou absencí rozlišovací způsobilosti; tou se může zabývat žalovaný v řízení podle § 32 zákona o ochranných známkách. Zahájení tohoto řízení pak dle městského soudu může zahájit sama stěžovatelka ve smyslu § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách. Argumentace přezkumem EIA či jiných obdobných podkladů správního rozhodnutí není přiléhavá, neboť závěry věcného průzkumu nejsou formálním podkladem v námitkovém řízení.

[30] Výše naznačené vypořádání stěžovatelčiných žalobních námitek považuje kasační soud za dostatečné. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře uvádí, že nepřezkoumatelnost rozsudku není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která znemožňuje přezkoumat napadený rozsudek. Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského (resp. městského) soudu je pouze stručné či argumentačně chudé. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 – 123, č. 3668/2018 Sb., a rozsudek ze dne 30. 1. 2026, č. j. 4 As 282/2024 – 37, všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). I jinak je napadený rozsudek podrobně odůvodněný a řádně reaguje na podstatné žalobní námitky.

[31] Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[32] Nejvyšší správní soud tedy mohl přistoupit k přezkumu věcných kasačních námitek. V **prvním okruhu** těchto kasačních námitek stěžovatelka namítá nesprávné posouzení právní otázky, týkající se (ne)posouzení absolutní zápisné způsobilosti v řízení o námitkách. Městský soud odpovídající žalobní námitky věcně nehodnotil, neboť měl za to, že je vázán věcným průzkumem ze strany žalovaného. Stěžovatelka též namítá nepřiléhavost rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017,

č. j. 10 As 187/2015 - 58, č. 3556/2017 Sb. NSS., na který městský soud odkázal v napadeném rozsudku.

[33] S touto argumentací se kasační soud neztotožňuje. Výše uvedený rozsudek se zabýval obdobnou otázkou posouzení absolutní zápisné (ne)způsobilosti a související otázkou rozdílu mezi řízením o neplatnosti ochranné známky dle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách a námitkovým řízením podle § 25 zákona o ochranných známkách, proto je na nynější věc přílehlavý. Nejvyšší správní soud v něm uvedl, že hodnocení případné absence absolutní zápisné způsobilosti starší ochranné známky nepřísluší soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného v rámci námitkového řízení dle § 25 zákona o ochranných známkách. Rovněž dle navazující judikatury kasačního soudu zaujímá řízení o námitkách jen přesně vymezenou část řízení o zápisu ochranné známky do rejstříku a zveřejněné označení je v něm posuzováno výhradně dle důvodů podle § 7 zákona o ochranných známkách (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2025, č. j. 1 As 301/2024 - 28). S těmito závěry se i nyní soud plně ztotožňuje a nespatřuje důvod se od ní odchýlit. Městský soud pak tuto otázku posoudil správně a v souladu s odkazovanou judikaturou.

[34] **Ve druhém okruhu kasačních námitek** má stěžovatelka za to, že závěr městského soudu ohledně průměrného spotřebitele a míry jeho pozornosti neodpovídá skutečnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti předkládá tvrzení o dostupnosti golfu pro veřejnost. V této souvislosti stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, kdy městský soud uvedl, že *„pozornost průměrného spotřebitele nemůže být pouze zcela běžná, když relevantní veřejnost není toliko ‚běžná‘ laická veřejnost.“* Dle stěžovatelky tento závěr neodpovídá skutečnosti a maximálně dokresluje neznalost (na straně městského soudu) veřejně známé a objektivní dlouhodobé popularity golfu v České republice.

[35] Dle městského soudu míra pozornosti vymezená žalovaným jako *střední až vyšší* koresponduje jak s variabilitou kolizních výrobků a služeb, tak i se specifičností golfu, současně ale respektuje postupně narůstající popularizaci golfu i mezi širší veřejnost. Takto vymezená míra pozornosti však dle městského soudu neznamena, že by pozornost spotřebitelů byla zcela nadprůměrně vysoká, nejedná se o vysoce specializovanou oblast; v tomto ohledu tak stěžovatelka hodnocení městského soudu přeceňuje. S tímto závěrem městského soudu se kasační soud ztotožňuje.

[36] Městský soud k vymezení průměrného spotřebitele dovodil, že golf lze obecně považovat za předmět zájmu spíše užší skupiny osob a hráči golfu nejsou mezi širokou veřejností zpravidla tolik známými sportovci jako např. tenisté či hokejisté. S tím se Nejvyšší správní soud ztotožňuje; stěžovatelka naopak klade příliš velký důraz na dostupnost golfu pro celou veřejnost. Je notorietou, že golf v České republice stále není většinový sport, který by byl svou popularitou srovnatelný např. s ledním hokejem či fotbalem. Rovněž je notorietou, že v České republice existuje celá řada dalších relativně populárních sportů, které jsou sice rozšířené mezi významnou částí veřejnosti a v České republice jsou provozovány na stovkách sportovišť a ve sportovních klubech (např. florbal, box, házená a další). Přesto by ale v jejich případech nadále nebyla průměrným spotřebitelem průměrná laická veřejnost jako eventuálně v případě sportů

pokračování

vskutku „masových“ (fotbal, lední hokej). Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s uvedenými závěry městského soudu.

[37] Jádrem **druhého okruhu** věcných kasačních námitek je *„opakované vytrhávání podstaty věci dominantního slovního prvku ‚GOLFISTA ROKU‘ z rámce konkrétně nastalé situace“*. Stěžovatelce není známo, že by jiný subjekt sdružující golfisty na území České republiky užíval označení „GOLFISTA ROKU“ a není tedy pravdou, že toto označení může legálně používat více subjektů na území České republiky. Dále stěžovatelka uvádí, že průměrný spotřebitel, pohybující se ve sportovním odvětví golfu, *„svůj zrak okamžitě upoutá na slovní dominantní část daných ochranných známek, nikoliv na jejich obrazový prvek.“* K posouzení fonetické podobnosti pak stěžovatelka namítá, že spojení „ČESKÁ GOLFOVÁ FEDERACE“ nemá v tomto případě rozlišovací způsobilost, a tak nemůže mít jakýkoliv dopad na fonetickou podobnost napadené ochranné známky a namítaných ochranných známek.

[38] K namítanému *„vytrhávání podstaty věci“* kasační soud na základě své judikatury uvádí, že posouzení podobnosti se nemůže omezit na to, že se zohlední pouze jedna složka kombinované ochranné známky a srovná se s jinou ochrannou známkou. Je třeba naopak provést srovnání, při kterém budou kolidující označení posuzována každé jako celek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2021, č. j. 9 As 118/2021 - 45). Tomuto požadavku městský soud dostal, protože při hodnocení pravděpodobnosti záměny komplexně zhodnotil všechna kritéria vyplývající z judikatury SDEU a Nejvyššího správního soudu.

[39] Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadená ochranná známka obsahuje golfistu v náprahu, slovní část navazuje na postavu golfisty a geometrický obrazec není zcela uzavřen. U namítaných ochranných známek je naopak vyobrazen český lev držící golfovou hůl, toto vyobrazení je ohraničeno a slovní prvky leží mimo tuto vyobrazení. Jedná se tak o velmi výrazné odlišnosti. K vizuální podobnosti lze doplnit, že obě označení sice obsahují stejné slovní spojení „GOLFISTA ROKU“, u namítaných ochranných známek jsou však doplněné nepřehlédnutelným slovním prvkem „ČESKÉ GOLFOVÉ FEDERACE“, který je zhruba v poloviční velikosti oproti prvně uvedenému slovnímu spojení. Nejvyšší správní soud se shoduje se závěry napadeného rozsudku, jenž porovnávaná označení z hlediska vizuální podobnosti zhodnotil jako fakticky odlišná.

[40] K fonetické podobnosti kasační soud připouští, že porovnávaná označení obsahují shodný slovní prvek „GOLFISTA ROKU“. Namítané ochranné známky současně obsahují také slovní prvek „ČESKÉ GOLFOVÉ FEDERACE“. Kasační soud tak ve shodě s napadeným rozsudkem konstatuje, že porovnávaná označení lze označit jako podobná ve střední míře.

[41] Zdejší soud se shoduje s napadeným rozsudkem také při posouzení sémantické (významové) podobnosti. Porovnávaná označení shodně odkazují na soutěž týkající se golfu a shodně sdělují shodnou či podobnou informaci o nejlepším hráči golfu

za období jednoho roku. Ze sémantického hlediska jsou si kolidující označení vysoce podobná.

[42] Nejvyšší správní soud dále – shodně jako městský soud – též vychází z rozsudku Tribunálu T-60/11. V případě řešeném Tribunálem obě ochranné známky obsahovaly slovní prvek *'Premium'*. Tento prvek byl vizuálně patrný u starší ochranné známky. U namítané ochranné známky naopak figurativní prvky – bílý kříž, pozadí a především dvojitý klas obilce – hrály rozhodující roli. Tribunál shledal, že přítomnost slova prvek *'Premium'* v obou známkách nevede k závěru, že jsou vizuálně podobné. Dospěl k celkovému závěru, že mezi dotčenými značkami není pravděpodobnost záměny. V tomto případě rozdíl mezi ochrannými známkami, zejména z vizuálního hlediska, a nízká rozlišitelnost slova prvek *'Premium'* neutralizují podobnost nebo identitu některých výrobků.

[43] Městský soud tak nepochybil, jestliže uvedl, že byt průměrný spotřebitel dovětek „ČESKÉ GOLFOVÉ FEDERACE“ vysloví méně často, dovětek nepochybně fonetickou podobnost snižuje. K rozlišovací způsobilosti tohoto dovětku pak napadený rozsudek správně uvádí, že ten napomáhá tomu, aby byly služby žalobkyně prostřednictvím výslovného odkazu na její název odlišeny od případných obdobných nebo podobných služeb jiných soutěžitelů. Městský soud tedy správně zhodnotil, že stěžejním hlediskem při celkovém posouzení pravděpodobnosti záměny je výtvarná kompozice, ostatní hlediska podobnosti budou mít s ohledem na grafický charakter porovnávaných označení spíše menší váhu a z důvodu rozdílnosti koncepce označení lze vyloučit pravděpodobnost záměny.

[44] Ve **třetím okruhu** věcných kasačních námitek má stěžovatelka za to, že pokud by se žalovaný a městský soud zabývali otázkou předložených důkazů, bylo by prokázáno řádné užívání namítaných ochranných známek ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o ochranných známkách. Dále stěžovatelka trvá na tom, že slovní prvek „GOLFISTA/GOLFISTKA ROKU“ nabyl rozlišovací způsobilosti ve vztahu k namítaným ochranným známkám stěžovatelky. Stěžovatelka také zdůrazňuje své postavení v rámci sportovních struktur v národním i mezinárodním měřítku.

[45] Komentářová literatura k § 26a zákona o ochranných známkách uvádí, že účelem možnosti přihlašovatele podat žádost o předložení důkazu o řádném užívání starší ochranné známky je zamezit tomu, aby v námitkovém řízení byly úspěšně uplatňovány ochranné známky, které nejsou na trhu skutečně užívány. Pokud je ochranná známka přítomná na trhu, může dojít k reálné kolizi s pozdějším označením. Dle komentáře k § 13 odst. 2 písm. a) zákona o ochranných známkách se za řádné užívání ochranné známky považuje její užívání v podobě, jež se od podoby, ve které byla ochranná známka zapsána, liší prvky neměnicími její rozlišovací způsobilost, bez ohledu na to, zda je ochranná známka v užívané podobě rovněž zapsána jako jiná ochranná známka téhož vlastníka. (viz PEŘINOVÁ, E., POMAIŽLOVÁ, K., LOUČKA, M. a kol. *Zákon o ochranných známkách. Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2026-4-29]. Dostupné z: www.aspi.cz).

pokračování

[46] Nejvyšší správní soud dále též přisvědčuje závěrům městského soudu, že smyslem prokázání řádného užívání ochranné známky v podobě, která se neliší od podoby, ve které byla zapsána dle § 13 odst. 2 zákona o ochranných známkách, není posouzení, zda označení či jeho jednotlivé prvky mají dostatečnou rozlišovací způsobilost, ale to, zda užíváním ochranné známky v její nezapsané podobě došlo k nepřípustné změně v její rozlišovací schopnosti. Městský soud tak správně dovodil, že ani jedna z těchto otázek se netýká nynějšího námitkového řízení.

[47] Městský soud se v souvislosti s tímto okruhem kasačních námitek také zabýval otázkou, zda by případné prokázání vyšší rozlišovací způsobilosti namítaných ochranných známek mohlo mít vliv na posouzení pravděpodobnosti záměny. Dospěl k závěru, že argumentace stěžovatelky není relevantní, neboť fakticky tvrdí a prokazuje pouze získání rozlišovací způsobilosti slovních prvků, nikoli namítaných ochranných známek jako celku. S tímto závěrem městského soudu se kasační soud shoduje. V § 13 odst. 2 zákona o ochranných známkách je upraveno užívání ochranné známky. Ochranná známka, resp. obrazová ochranná známka je definována v § 1a zákona o ochranných známkách, ve spojení s Přílohou č. 1 k zákonu o ochranných známkách, kdy obrazovou ochrannou známkou může tvořit kombinace slovních a obrazových prvků. Stěžovatelka však v žalobě i v kasační stížnosti namítá pouze reprodukce slovního prvku ochranné známky.

[48] Nejvyšší správní soud k výše uvedenému rekapituluje a doplňuje, že rozhodující je vždy celkový dojem ochranné známky, nejen jeho jednotlivé prvky, a to jak u slovních ochranných známek, tak u známek kombinovaných ze slovního a grafického prvku. V případě, kdy sporné ochranné známky obsahují společný prvek (slovní nebo obrazový), je z hlediska posouzení zaměnitelnosti rozhodující skutečnost, zda tento společný prvek představuje dominantní a rozlišující část ochranné známky. Skutečnost, zda určitý prvek má dostatečnou rozlišovací způsobilost či nikoliv, nemá významný dopad na jeho posouzení jako prvku dominantního. Je nutné odlišit význam rozlišovací způsobilosti jednotlivých prvků kombinované ochranné známky na straně jedné a působení označení jako obrazu, vjemu do paměti běžného spotřebitele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 As 70/2020 – 78).

[49] Městský soud dále uvedl, že důkazy k získání rozlišovací způsobilosti slovních prvků namítaných ochranných známek stěžovatelka předložila až po lhůtě k podání námitek a v jiné souvislosti (k prokázání užívání ve vztahu k rozsahu namítaných výrobků a služeb). Městský soud poukázal na § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách a na přísnou koncentraci řízení, kterou je dle judikatury Nejvyššího správního soudu třeba aplikovat i v odvolacím, resp. rozkladovém řízení, potažmo v rámci soudního přezkumu. Městský soud tak shrnul, že žalovaný, předseda Úřadu ani soud se nemohli zabývat rozbořem důkazů předložených žalobkyní v rámci prokázání užívání ochranné známky Golfista roku.

[50] Z judikatury kasačního soudu, na kterou odkazuje i napadený rozsudek, vyplývá, že koncentrace námitkového řízení je zákonem stanovena tak, aby nebylo možné činit nedůvodné obstrukce proti zápisu ochranné známky do rejstříku. Zásada koncentrace

řízení se pak vztahuje i na řízení o rozkladu. Stěžovatelka také nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení uplatnila opožděně, může však bez omezení namítat nesprávné právní posouzení věci, k němuž žalovaný svým postupem dospěl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č.j. 10 As 100/2014 - 120, a usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, č. 1742/2009 Sb. NSS).

[51] Městský soud tak nepochybil, když v části svého odůvodnění odkázal na koncentraci námitkového řízení. Stěžovatelka v této souvislosti namítla nesprávné právní posouzení, které městský soud vypořádal tak, že tyto důkazy se vztahují k § 13 odst. 2 a § 5 zákona o ochranných známkách, které se netýkají námitkového řízení. Kasační soud považuje tento postup městského soudu za správný.

[52] Pokud jde o soulad s příkladem GERIVAN uvedeným v rámci Projektu CP8 Common Communication (viz odstavec 15 výše), tento dokument, dostupný na webu Úřadu průmyslového vlastnictví, ve svém úvodu vymezuje otázky nespádající do tohoto dokumentu, přičemž jednou z těchto otázek je „*zvýšená rozlišovací způsobilost užíváním (dobré jméno, všeobecná známost) a její dopad na posouzení*“. Městský soud tak správně zhodnotil, že příklad GERIVAN je na projednávanou věc nepřiléhavý.

[53] Poslední argument stěžovatelky v rámci tohoto okruhu kasačních námitek se vztahuje k tomu, že „*není jediného průměrného spotřebitele, který by si při fonetické reprodukci dominantních slovních prvků ‚GOLFISTA/GOLFISTKA ROKU‘ nedovodil původce [míněno stěžovatelku – pozn. kasačního soudu] takto označených produktů*“. V této souvislosti stěžovatelka považuje za důležité opět zdůraznit její postavení v rámci sportovních struktur.

[54] Nejvyšší správní soud se shoduje s městským soudem v tom, že v kontextu námitkového důvodu je právní a faktické postavení vlastníka ochranné známky v zásadě nerozhodné. Jak kasační soud uvedl ve své judikatuře, z pohledu právní úpravy v § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách je jedinou zkoumanou otázkou shodnost či podobnost namítaného a napadeného označení, faktický rozsah užívání namítaných ochranných známek nemá pro posouzení této otázky význam (viz rozsudek ze dne 15. 11. 2022, č. j. 3 As 115/2021 - 44). Stejně tak nyní nemá význam, že je stěžovatelka „sportovním svazem“, zatímco vlastník napadené ochranné známky fyzickou osobou.

[55] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[56] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů nepřiznává (výrok II. tohoto rozsudku).

pokračování

[57] Zákonem č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 314/2025 Sb.“), došlo s účinností od 1. 1. 2026 ke změně § 60 odst. 5 s. ř. s., který upravuje právo osoby zúčastněné na řízení na náhradu nákladů řízení. Dle čl. XI odst. 3 zákona č. 314/2025 Sb., se kasační stížnosti podané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona projednají podle zákona č. 150/2002 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025, právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Nejvyšší správní soud této osobě žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jí právo na náhradu nákladů řízení mělo být přiznáno (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2026

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu